

Щоб душа раділа від краси такої...

І ХТО придумав першим її Величність музику? Хто першу нотку написав? Мабуть, це була незвичайна, світла людина, яка вклала у своє творення всю душу. Сьогодні без неї важко уявити людське буття. Для одного вона стала покликанням, роботою, професією, іншому просто допомагає у нелегких буднях, спонукає до роздумів, підносить настрої... А для маленької людини, яке лише починає торувати свою стежину у велике життя, це відкриття абсолютно нового світу – чарівного, доброго, казкового і... такого складного.

Відкривають цей світ для дітей у Володимирецькій музичній школі. Невмілими і несміливими входять у Царство Музики хлопчики й дівчатка, які мають певні здатки, якусь іскорку таланту. Винути його, довести до досконалості, дати музиці крила покликаний колектив цього закладу – 13 педагогів. Це прекрасні спеціалісти, віддані своїй справі люди, без якої, власне себе й не уявляють.

Вже не один десяток літ живуть нею Андрій Савич Ішук, Володимир Сергійович Лунковський, Тамара Кирилівна Смоляр, Ольга Андріївна Дуляницька. Продовжує традиції свого славного співучого роду Тетяна Іванівна Остапович. Весь талант педагога майже чотири десятиліття віддає маленьким хористам Єфросинія Михайлівна Москалець. Разом з чоловіком Василем Панасовичем стояла вона біля витоків школи обоє багато зробили для її становлення.

Летять літа нестримно й швидко, а в їхніх душах горить і гріє всіх, хто поруч з ними, якийсь особливий теплий вогник. Може, це сама музика

дає їм життєву снагу, силу, постійна копійка робота та й спілкування з молодшими колегами. Адже життя вносить свої корективи, і свіжий струмінь у повсякденні будні колективу вносять молоді вчителі – колишні учні Ганна Ковальчук, Ольга Сорока, Сергій Морозов. Після школи кобзарського мистецтва закінчив Рівненський університет культури Віталій Манзик і нині знову відроджує тут клас бандури.

Так повернулася у рідні стіни після закінчення Рівненського музичного училища по спеціальності хорове диригування й Тетяна Любченко. Здібна, ерудована – вона заступник директора, веде хор старших класів, співає у вокальному ансамблі. Та й сам директор Ярослав Миколайович Дуляницький – колишній випускник школи (прийняв її від свого наставника Кузьми Яковича Смоляра, вклад якого у розвиток культури в районі – незаперечний). Кому ж, як не йому, болять болі й турбують проблеми рідної Альма-Матер Тим більше, що на долю молодого керівника випали не

кращі роки, коли про культуру, здавалось, забули, коли довелося скоротити колектив і всього кілька дітей відвідували заняття...

МИНУЛИСЬ ті часи. Сьогодні у стареньке приміщення приємно зайти. Воно оновилося після капітального ремонту, зустрічає кожного гарним інтер'єром, якоюсь особливою аурую, спокоєм і, звичайно, музикою.

Кожен день сповнений напруженої творчої праці, турбот і музики. Вона панує тут над усім – у кожного своя: баян чи акордеон, фортепіано, бандура, духові інструменти...

Нотка до нотки, крутий нотний стан, який ніяк спочатку не хоче підкорятися, несміливі акорди, гамми... Перші нескладні мелодії, згодом – дедалі складніші. Адже музика – це не лише свято, не лише радість. Це – титанічний труд, довга, копійка, підчас виснажлива праця. Скільки сили, вміння й душі треба докласти педагогам, поки стануть більш злагодженими дитячі голоси, впевненіше натискатимуть пальчики на

чутливі клавіші. І так урок з уроком, день за днем.

Зате як приємно, коли бачиш результати своєї праці коли юні володимирчани виходять на велику сцену беруть участь у різноманітних конкурсах і показують високий рівень і професіоналізм. Були випадки, коли члени присідливого журі чи компетентно комісії по-доброму дивувалися здібностям наших земляків: що то за школа в глибинці яка дає дітям такі ґрунтовні знання? До речі, оця сама школа нині має знову три студенти: Леонід Труш, Юлія

Гаврилук та Віталій Комар навчаються в музучилищі.

ЦЕ ВИСОКА оцінка роботи усіх педагогів колективу. Заради цього варто жити й творити. І вони живуть, відкидають утому, якісь свої негаразди і поспішають у класи творити добро. Бо, як відмітила Тетяна Леонідівна, їхні діти – добріші, ніж ті, хто не відвідує музичну школу. Та й саме заняття музикою дуже дисциплінує, навчає правильно планувати час і, безумовно, збагачує духовний світ. Мабуть, тому випускники, навіть ті, хто далі й не йде тернистою стежиною музиканта, тут часті гості. Не кажучи вже про тих, хто присвятив себе високому покликанню. І їх завжди зустрічають з радістю і розумінням.

– Зараз у нас навчається 103 учні, – розповідає Ярослав Миколайович. – Приємно, що є діти з Білого і Великих Телюків, Луко і Кідер, Довговолі і Красносілля. Всі вони дуже стараються, спішать щоразу на заняття, як на свято. І ми прагнемо підтримувати такий їхній порив.

А ще Ярослав Миколайович і його колеги мріють про нове, сучасне приміщення, де знайшлося б місце для класу хореографії, а ще – про студію художнього мистецтва і взагалі – про школу мистецтв на базі району... Дані і можливості для цього є.

Мрії прекрасні. І нехай вони стануть реальністю. І нехай звучать і звучать невмирущі, хвилюючі мелодії і чарівні пісні. Як ота «Люби мене», яку так ніжно, зворушливо, чисто і задушевно співає жіночий вокальний ансамбль музичної школи. Щоб душа раділа від краси такої і хотілося жити...

Єва ХУТКА.

Фото
Сергія СКІБЧИКА.

